

tühjad pāigad läbbi ja otsib hingamist, ja kui temma ei leia siis ütleb temma: Ma tahhan ümberpöörda omma kotta, kust ma ollen välja tulnud. Ja kui temma tulleb siis wöttab ta ennefega teist seitse waimu, kes kurjemad on tedda ennaast, ja siis ellawad nemmad seal, ja lähhääb selle inimise wlinne luggu paahemaks kui eesmene." Luk. 11, 24. Jummal peastis Kaarilit mittu korda surute önnetuoste seest, kus ta olleks animu wöinud hukkutuse surma surra, ja andis temmale aasta, aastast uut meleparrandamise aega, agga Karel ei holind seest. Ühhel talve öhtul olli Karel jälle mängimiise peale välja läinud ja lubbas õigel ajal koju tulla. Õlm olli kūlm ja miiskas lund nagu olleks kühwlega waastu aknat wiishand. Kui laulis eossimest ja teist korda; agga Karel polnud veel koddu. Naene naene watas kordkorralt aksast välja, kulates kas kuskil olleks healt kuulda. Raskle kartus wöttis ta süddames wöimist. Kui kest õ aeg sai mēda läinud, ei joudnud ta ennam fannatada. Ta

ärratas wanna Jüri ülles, ja ütles: „Meie peame wälja minema, ehk agga mo mees on tuiskus otja sanud.“ Jüri tombas ruttu rided selga, mõllemad wötsid leppid kätte ja Jüri ka veel tulles-latterni. Beski sojast wötsid sure koera kasa, ööldes: „Se aitab meid otsida ja toob meid jälle õiget teed koju tagasi.“ Nenda läksid mäest üllesse, ülle kõrge laggeda eddas. Teeest ei olnud mitte jälgigi nähha. Kui pole tunni aega ollid sumnest läbbi renninud, hakkas koer rõmu värrast haukuma ja joeksis eddas. Seal seisik legi nende ees, summe täitsaga, kui ridega kaetud, nagu kuvvi post te äres: „Karel, kas siuna se oled?“ hüdis perrenaene. „Oh, Jummal! minna ollen jah!“ „Kuhu sa siis ni kauaks jäid?“ „Ei ma ei tea ühti“, kostis temma. Ta olli kui jallutu ja wödimatu. Nemmad wötsid tedda teine teisest käest kinni, koer läks ele, ja nenda läksid nemmad külla pole. Koddu wöttis naene tedda ridest lahti, aitas sängi, ketis soja jomaaega ja ta jää maggama.